

Алекс Болдин
Куцията гълъб

Не съм виждал човек да обича толкова силно гълъби като бръснаря Пеци. Всяка сутрин, след като измиташе пред бръснарницата, той сядаше на един стар разкритен стол и започваше да чупи зальци от белия мек хляб, купен специално за гълъбите. Хвърляше им, гледаше ги с умиление и усмивка. Човек имаше чувството, че ще протегне ръце и ще ги прегърне.

Тези птици бяха цяло малко ято което летеше постоянно над Стария пазар. Кацаха тук и там, където откриваха храна, след това политаха в синевата, кръжеха над магистралата, стрелкаха се към текстилния комбинат и приватизираната мелница. Там беше старата им хранителна база. Сега мелницата не работеше и зърно нямаше. В пустеещия двор където винаги имаше товарни камиони, сега складираха старо желязо. Малка фирма за вторични суровини беше откупила една част от просторния плац и се опитваше да преживява с този не съвсем активен бизнес.

Спомням си как преди трийсетина години около разпиляното жито в мелницата гъмжеше от гълъби. Летяха на гъсти ята и никой не ги гонеше. Като деца ходехме там за да ги гледаме и да се мъчим да хванем някой от тях. Така и не успяхме. Те предугаждаха действията ни и литваха. За нас децата това беше вълнуващо събитие.

Вероятно и Пеци е имал детски преживявания свързани с тези птици. Беше ги заобичал така както родните си деца. Малкото ято гълъби беше негова страст, грижа и радост.

Те го познаваха и непрекъснато кръжаха около малката тенекиена бръснарничка. Дори в неделни дни, когато го нямаше, пак кацаха и търсеха липсващите трохи.

В ятото имаше един куц гълъб. Дясното му краче беше счупено вероятно от злосторник или при някакво злощастно събитие. Този гълъб винаги беше изпреварван от другите. Трудно успяваше да се докопа до зальчетата. Беше тъмно син, винаги наежен и оклюмал като болно дете забравено от родителите. Този нещастен гълъб беше специалния любимец на Пеци. За да го нахрани той разгонваше другите и му хвърляше най-едрите и меки зальчета. Гълъбът не беше плашлив. Куцукаше около него, а когато не успяваше да укроти зальчето си помагаше с крило. Беше изпостелял и трудно летеше. Почти винаги странеше от ятото. Обикновено кацваше на стряхата на жълтия трафопост и от там следеше околните събития.

Случи се така, че жената на Пеци заболя от рак. Беше му много трудно да върти бръснарския занаят и да ходи до болницата. Вечер

затваряше по-рано, а сутрин идваше на работа чак след десет часа. Гълъбите обаче не забравяше. Те го чакаха нетърпеливо, а когато хвърляше зальчетата се юрваха прегладнели да кълват.

Киро, неговият съсед от кооперацията, винаги го заговаряше на тая тема.

„Кога ще правиш пилешко с ориз?“. „Оная лакомия, бялата, ти разваля цялата дисциплина!“, „Хвърли едно саркме, тури няколко парчета в тигана, а от мен имаш бирата“!

Пеци го слушаше усмихнат, но не отговаряше. Той носеше майтап и не се сърдеше на тия думи. Беше незлоблив и мек човек. Това си личеше на него. Можеше да се срути света, но за Пеци това нямаше значение. Щом свършеше работното му време, купуваше си две бутилки бира „Каменица“, половин кило евтин салам, сядаше пред бръснарницата и започваше да пийва и замезва.

Сега трябваше да се раздели с този си навик. Жена му се влошаваше с дни и през повечето време трябваше да бъде около нея, в болницата. Най-верните му приятели от района на Стария пазар, бай Ценко и бай Асен починаха. Ценко му беше редовната компания в изпиването на „Каменицата“. Инфарктът го повали неочаквано. Бай Асен пък не се събуди една сутрин след предозирание с ракиена почерпка.

Замести ги безработния Любчо, синът на Ценко. Той също обичаше гълъбите. Обичаше и чалгата, която неспирно се лееше от бръснарницата. Новината за болната съпруга на Пеци го трогна. Още не беше отшумяла мъката по родния му баща и ето сега нова. По всякакъв начин се мъчеше да го разсее. Ако можеше, дори би взел бръснарската ножица и би започнал да подстригва клиентите, докато Пеци бе в болницата, но не можеше. Занаятът си е занаят. Има си тънкости и мурафети. Можеше обаче да лови риба. Ловеше, пържеше и двамата заедно я изяждаха пред погледите на посетителите на Стария пазар.

В началото на лятото Пеци овдовя. Свършиха мъките за жена му. Изпрати я с най-близки роднини и приятели. Остана сам. Беше му много тежко. Мъчеше се с работа да разсее мрачните мисли. Идваше да подстригва дори в неделя. Един ден след погребението, купи мек топъл хляб и седна пред бръснарницата. Гълъбите го усетиха и мигом долетяха. Долетя и куция гълъб.

Пеци го видя и протегна ръка. Птицата се доближи доверчиво до него. Той се присегна и я хвана. Сложи я на коляното си. Зачупи меки зальчета и започна да я храни. Тя кълвеше хляба от ръката му. Виждаше в него близък приятел. В тоя момент мина Киро.

- Ти съвсем го опитоми тоя перушан. – каза майтапчийски той.
Пеци не му отговори а продължи да храни гълъба.
– Кажи ми как ги правиш тия номера? – продължи заядливо Киро.
– Я върви на майната си! – стрелна го Пеци.
– Да не съм аз виновен за смъртта на жена ти, бе...
– Чупка...!

Киро скръдна със зъби и отмина.

Дойде Четиридесетина от смъртта на жена му и Пеци се подготви както подобава. Свари жито, наръси го със захар. Купи вино. Покани съседи, почерпи и Любчо. На другия ден осъмна рано пред бръснарницата. Измете старателно. Почисти бръснарския инструмент. Радиокасетофонът му обаче мълчеше. Не се чуваше чалгата, не се чуваха вицовете на Шкумбата. Беше в траур. Не му бе до веселба.

Извади хляба и седна на стола. Отнякъде долетяха гълъбите. Те се засуетиха около него, закълваха лакомо. Пеци ги огледа внимателно. Липсваше куцият гълъб, неговия любимец. Погледът му пробяга тревожно по стряхата на жълтия трафопост. Там го нямаше...

В това време от ъгъла на кооперацията се зададе баба Зоя. Тя вървеше бавно и съсредоточено. Стъпваше внимателно защото напоследък все се спъваше и падаше.

– Лельо Зоя, ти си цял ден на терасата. Виждала ли си Кьопчо? Оня тъмносиния, слабичкия. Гълъба де...

Баба Зоя се поспря, погледна го някак странно, а след това тихичко със съжалителен глас каза:

– Твоят Кьопчо го умори Киро. Не зная какво му пречеше тая сака-та птица. Подгони я, хвана я и изви врата и. Захвърли я хей там, до трафопоста. Но си мълчи, че с него сме съседи. Да не вземе да се заяде, ако разбере, че съм ти казала.

Пеци зяпна стреснат. Не можеше да каже и дума. Въздъхна мъчително със стенание. Ръцете му затрепериха. Стана. Прибра стола и заключи бръснарницата. Качи се на зеления велосипед и си замина. Цяла седмица никой не го видя. Бръснарницата пустееше.

В неделя призори, спящите кооператори бяха събудени от шум на счупени стъкла. Киро, беше излязъл пред входа и псуваше на поразия. Неизвестен злосторник бе хвърлил камък по току що остъклената му тераса. Едно от крилата и беше надробено безвъзвратно.

Съмваше. Високо, в избледняващата небесна синева, летеше малко ято гълъби. Те се бяха устремили на изток, към изгряващото слънце, на-там където в миналото се намиреше тяхната хранителна база.

КРАЙ

© 2007 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2959>]